

השנה החדשה כבר עומדת בפתח.
תקיעת השופר מהדהדת בבתי הכנסיות,
ובקהילות הספרדיות משכימים קום לאמירת ה"סליחות"
כבר מתחילת החודש...

"חודש אלול" אמר רבי שניאור זלמן מליאדי,
"דומה למלך שיוצא אל השדה כדי לפגוש את נתיניו,
שם הוא מקבל את פניהם ומחייך אליהם.

בחודש אלול, המלך - בורא העולם בכבודו ובעצמו -
יוצא אל ה'שדה' ומתקרב לברואיו
כשהוא מאזין לבקשותיהם."

הבה ננצל את הזמן! ונחשוב,
איך אנחנו רוצים שהשנה הבאה תהיה לנו.

גיליון מס' 2470 * י'ג באלול תשע"ה * 28 באוגוסט 2015
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרק / sachlav@kfar-hanassi.org.il

מזל-טוב

ימי הולדת

דורית צחור אמיר גולן (נכד) עדן נמנוב (נכד נמנוב, שרק)	3/9	דורי בן-חנוך שחר עדר (נכדה) דורון מרומ	30/8
תרצה בן-דוד הדס שוורצבורד גל קוטלר (נכד בן-עטר) נוגה כהן-טופל (נכדה ב. כהן)	4/9	עין-יה ניר אביב גולן (נכד)	31/8
יאיר בן זאב דוד כהן (נכד ר. כהן) סתיו אזרן (נכדה שיינגזיכט)	5/9	שגיב שטיינר ראובן מנדזיגורסקי (נכד) רום שלמה עדן (נכד ריצ'ל פלינק-ג'קסון) ארז מתיתיהו	1/9
		יוסי ליפא שמעון פינקוס אנדרו איסטון דינה ממרן (נכדה - נמנוב) שקד ממרן (נכדה - נמנוב) אליוט סינה (נכד) אתי בו-אברהם (בן שמואל חצור)	2/9

ימי נישואין

עדית ולורנס גולדנר	31/8
קרן ומיכאל ארנברג עמנואלה ויריב פרימוסט	2/9
מרי וגדעון נוח מרגלית וערן שחר אילת ואושרי עזרן	3/9
ריימונד וראובן גוטר	5/9

במזל טוב
בן נולד
ללבונה ואורי לובן
(תושבים)
ברכות לכל המשפחה

* החלטתי ש'שירת הנוער' היא זו שתפתח את העלון השבוע.

לדעתי זהו באמת ה"מה נשמע" ו"הפירורים", והמציאות, של השבוע שהיה במדינה שלנו..

העורכת.

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

האזנה בכפייה

רק במציאות הישראלית הלא תמיד שפויה
בשת"פ עם תקשורת מתחסדת ודי הזוייה
יכול מחבל המסרב לקבל הזנה בכפייה
להאכיל את כולם בהאזנה בכפייה...

שְׁכּוּב לו שובת הרעב במיטתו
עולים אליו לרגל בני משפחתו
צוות רופאים בכיר מכרכר לצידו
שחס וחלילה לא יתדרדר מצבו

מניין הימים עולה וצומח
"כתבנו מהשטח" בהתרגשות מדווח:
לעציר עלה החום, אבל הוא מצליח "לתת שתן"
הרופאים מודאגים מפצעי לחץ בבטן...

והנה ד"ר טיבי, הח"כ והגניקולוג
מעל כול מסך פוצח במונולוג
מה ייקרה עם השובת הנ"ל ימות
מאיים שממשלת ישראל תישא באחריות
לכשיפרוץ הזעם הקדוש בגל אלימות.

ומבזק הבוקר עם האימא, האבא, הדוד, השכן
וכמובן עורכי הדין של השובת המסכן
משתפים את הקהל בכאבם הגדול וליבם הנחמץ
על עקשנותו של הגוסס הנמרץ

הנושא את מבטחו בשופטיו של בג"ץ

השופטים כמובן , בסבר פנים רציני וחמור
מסבירים לרופאים הילכות מותר ואסור
חשוב שידעו כולם באופן חד וברור
מי זה הדואג לשלום הציבור...

והציבור הנ"ל נזכר בחמדה
באותה אחת שכונתה "אשת הפלדה"
שבלי היסוסים ובלי מיצמוצים
בלי בג"צ ובלי "בצלם" ובלי תירוצים
הניחה לשובתי הרעב בממלכה למות - אם זה מה שהם רוצים
כי ככה נוהגת ממשלה עם ביצים...

ואצלנו - וואו איזו הפתעה
כולם דואגים דווקא ל"שכיב מרע"
מפזרים שמועות בערפל כבד וסמך
"מצב העציר מחמיר", "נגרם לו נזק מוחי בלתי הפיך"
הוא עומד בכול רגע לקפד את חייו
אם לא ימולאו כול דרישותיו!
לא עובר יום מרגע שוך סיפור הכזב
וראו זה פלא - הנ"ל כבר "מתלוצץ עם רופאיו"...

k9727510 www.fotosearch.com

על תתפלאו אם בקרוב יוצג הסרט, המחזה
על אודות "גבורתו" של המחבל "האמיץ" הזה
למען יידעו גם הדורות הבאים
שניתן להאכיל מדינה שלמה צפרדעים...

"הזקנה במסדרון" תמשיך לשאול את עצמה
מי לאחרונה באמת התעניין בשלומה...
מי אליה ניגש, כדי להעניק לה טיפול
לראות אם אכלה, להחליף לה - לא עלינו - טיטול...
לו רק יכלה להיות, ולו לרגע קטן
גם היא עצמה - מחבל מסוכן
הייתה נשבעת - חבל על הזמן
"אם תרצו" חלם זה כאן ...!

אבי

עדי

אף אחד לא מכין אותך לרגע הזה. אף אחד.

רגע בלתי נתפס בו מגיעה הבשורה. והלם.
ואז... מה עושים?! ... בוכים, נושמים, ופועלים.
פועלים להחזיר אותך אלינו- הביתה. למשפחה, לחברים, לאהבה שתעטוף אותך.
עדי היקר שלנו-
מילד של טבע ואדמה, גדלת לנער של חוויות וחברים. והפכת לגבר של משפחה ואהבת החיים.
תמיד הייתה לך היכולת המופלאה לגעת והתחבר. לא רק שאספת לך חברים כל כך רבים, מכל מקום בו דרכת, גם דאגת לשמור ולשמר את הקשרים עם החברים ועם המשפחה. זו מתנה מופלאה- פשוט להרים טלפון בשביל לראות: "... מה העניינים?..."
עם השנים פיתחת יכולת- 'הַצָּקָה- עַל'... היית מצליח לשגע פילים... ואף מביא אותי לדמעות של טרוף. כמובן שלאקט זה תמיד התלווה איזה צחוק שובב וחיבוק דוב שהיה מרפא כל מכאוב וממלא את מצברי הלב והנפש.
בשנים האחרונות, בהיותך מעבר לים, לא התאפשר לחוש את אותו חיבוק דוב מפורסם ונאלצנו להסתפק בשיחות טלפון- דבר שלא הפחית מתחושת החיבור ביננו והגעגועים להיות יחד.
השמחות שנפלות בחיקנו- חתונות ונכדים- איפשרו לנו מפגשים משפחתיים ומילאו את ספר זיכרונות הלב ברגעים משפחתיים בלתי נשכחים.
כשמירון נולד ובאת לבקר, אחזת בו- כאילו הוא היה שלך... צחקת מכל שטות שלו, וראינו כבר אז איזה אבא אתה תהיה.
כשמירון גדל קצת וארז הצטרף לחבורה- שוב הוצאת את אַרְסֵנַל ההצקות- רק שהפעם הם ידעו מה לעשות, וניסיונותיהם להשיב לך כגמולך העלו צחוק מתגלגל של כל הנוכחים אשר מילא את הבית.
באוקטובר 2013 נולד יאיר שלך. יאיר שלנו.
ואכן, כצפוי, הפכת בין רגע לאבא הגאה ביותר על פני כדור הארץ. אור האושר מעיניך חצה הרים ואוקיינוסים ושמחנו כל-כך בשמחתך.
אין מילים לתאר איזה אבא היית- החיבור שנוצר בינך ובין יאיר, היה מייד ועמוק, ושוב ביטא את היכולת שלך לחדור ולהתחבר באופן קסום לאחר.
זכינו בכך, שניתנה לנו הזכות- לקרוא לא אח, אן בן, או דוד, או גיס...
כעת, נותר לנו להתאבל עלייך עדי היקר-
לזכור אותך, לחיות אותך, לנשום אותך, לבכות אותך.

ואז שוב לחיות, גם בלעדייך.

ואכן... אף אחד לא מכין אותך לרגע הזה. גם לא לרגע שמגיע אחריו. או לרגע שאחריו...

אוהבת, כואבת, אחותך לעד.
שפרה

צריך להיות הודיני בשביל להעלים דבר כזה גדול בשניה. אני מדבר על זה שעדי תמיד היה רחב יותר.

לב רחב יותר כמובן, חיוך רחב, צחוק גדול, בעל אהבה גדולה ונכחות עצומה.

זיכרון: משפחת כץ בשנת חופש מכפר הנשיא ביבנה. יוצאים לסרט בכיכר דיזנגוף – אולי קרטה קיד...

בסוף הסרט (אם זכרוני אינו מטעני) עודד מקבל צ'פחה מאחורה, מסתובבים כולם ומאחורינו משפחת שוורץ (הייתי בכיתה א')...זה היה עדי כמובן.

הזכרון שלי, כשיצאנו החוצה וכולם דיברו, הוא שאסי ושיפי היו בגודל שלי קטנים, אבל את עדי אני זוכר מאז עד היום – הייתה לו נכחות.

איש גדול, לב גדול נתן בגדול ובכלל גדול מהחיים.

נרים לך כוסית וננשנש לכבודך עוד סטייק.

שגיא כץ

We are gathered here today in the memory of our son, brother, and father Adi, so that together we may share the pain that his passing brings and acknowledge our joy in the gift that his life was to us. In sharing together today, may we lessen the pain and remember more clearly the joy of knowing him and having such a great person in our life.

The first time I met my future husband's family, I also met Adi, just 8 years old. His father Myron, who lies near here, his mother Susan, sister Shiffi and brother Asi, all embraced and welcome me to their warm home. But Adi was on a mission and he had to show me something right away! How did he know that I love animals?! So he gave me one of my first memory of Kafar Hanassi and the beginning of a great friendship! He showed me all the animals on the kibbutz from the little lambs to the ostrich eating apples!

We have so many memories of Adi and more importantly, in the last few days since we lost him, we found out how many great memories so many people have of him! Our hearts were filled with pride and love reading all the notes left by so many, on Facebook, texted to us and from all the calls we received.

Adi was an intricate part of all our happy life events: our weddings: he witnessed the Ktuba's for all of us, from the time he has 8 till a few years ago when his brother Asi and Shoshana got married. He walked Avi at his wedding to Shiffi, raced across US to be in Miami for his nephew Erez' brit and to Chicago for his other nephew Alex' bar mitzvah. He even helped Alex to read his Tora portion in Hebrew, whispering here and there the next hard word.

Adi worked hard and took care of his family Yolanda and beloved son Yair. Adi was a wonderful father who dotted on Yair with patience and infinite love. Because they had so little time together, we, Adi's brothers and sisters, Shiffi, Avi, Asi, Shoshana, Alan, Mike and I, promise to do our best to keep Adi's light and memory in Yair's life forever.

Adi enjoyed life and had many many friends that he kept in touch with. One of his great passion in his life was to cook and I learned something from him every time he came to our house for the Holidays. Shiffi was telling me last night how he was the only one who could prepare a decent salad turki. Adi learned a lot from his

beloved mother, Susan and then added his own creativity and passion. Same as Susan he could make something great out of anything he would find in the refrigerator. His brother, Asi is the official Chef in the Schwartz' family but Adi was up there close second.

There were many wonderful aspects to Adi's life, and many ways that he touched our lives. He will be remembered as a wonderful son, father, brother, a great friend, a fun uncle, great at everything he put his mind to do, a good listener, and a great friend. In all these ways and more, he made our lives richer and fuller. Now that he has passed away, there is emptiness and pain, confusion and maybe even anger at death coming so unexpected to someone so young, but in many ways, the gift of Adi's life is still here with us. He lives on in our memories and stories, and in what all of us have become because of him. So, today, tomorrow and in the years to come, please share your memories, stories and the pain of your loss. In this way we will keep the gift of Adi's life alive for as long we can.

On behalf of all of our family, from close and far, we would like to thank you all for coming here today. Shalom, our beloved!

Dana Schwartz

(Sister in-law, Wife of Mike- eldest brother)

חבר אתה חסר

עדי

בחורף 1991 עדי בא אלי בהתרגשות, "קבלתי אישור לקחת מהפלחה ג'ונדיר סגור", ברור שגם אני התרגשתי, זאת הייתה הפעם הראשונה שלנו. לקחנו דברים להכין קפה, והלכנו לקחת את הטרקטור הסגור באישור הראשון שלנו. התיישבנו בקבינה הסגורה, עדי נוהג, אני לידו, ואיל כץ על ההילוכים. הפעלנו את הרדיו, הדלקנו סיגריה מהמצית של הטרקטור ובכך למעשה ניצלנו עד תום את היתרונות של טרקטור סגור. התחלנו בנסיעה לכיוון הירדן ההררי, לראות את הזרימה. בערך 127 מטר אחרי השער של הקיבוץ שקענו בצד הדרך, בבוא, עד הגחון, הג'ונדיר לא זז קדימה ולא זז אחורה. כעסו עלינו, צחקו עלינו, אבל היינו מאושרים, עשינו סיבוב בג'ונדיר סגור.

בקיץ 1997 חצינו את ארה"ב באוטו, הגענו לווגאס ונכנסנו לקזינו, לי לא היה אומץ להיכנס אז שיחקתי רק במכונות מזל שבלובי, אבל עדי נכנס לשחק ברולטה, אחרי שעה הוא חוזר אלי ומספר באושר שהוא זכה ב\$300, גם אני שמחתי, תכננו ללכת למסעדה ולהזמין לובסטר בפעם הראשונה. ביציאה מהקזינו אני רואה אותו ניגש לאיזה הומלסית מהסוג הפחות מקולח ונותן לה שטר של \$20, ואז קרה דבר מוזר, היא קמה בהתרגשות וחיבקה אותו חזק וגם נתנה לו נשיקה על הלחי, היו לה, אולי, שתי שיניים. שני דברים עברו לי בראש, אחד, שאני לא נוגע בו עד שהוא מתקלח, והשני שלבן-אדם יש לב גדול.

זהו, יש לי מלא סיפורים מהתקופה הזאת של ההתבגרות, רובם גם די משעשעים, אבל האמת היא שזאת הייתה חרא של תקופה, לפחות מבחינתי, דכאון מתמשך, לא הבנתי למה אני עושה את מה שעשיתי, לא הצלחתי

להסביר, רציתי לעשות דברים אחרים ולא כל כך ידעתי איך. בתוך כל החצ'קונים והחרא הזה עדי היה חבר ממש טוב שלי, הייתי אומר שבתקופות מסוימות כמעט החבר היחיד שהיה לי.

אחרי זה עברו שנים וכן הצלחתי להבין מה אני עושה וגם קצת להסביר לאחרים מה קורה איתי, אבל בכל זאת המשכתי לכעוס על תקופת ההתבגרות, לרחם על עצמי ולהצטער על כל מה שהיה חסר לי. לשמחתי בחלוף השנים נפערים חריצים שבהם, פתאום אני יכול להרגיש הודיה על הדברים שכן היו לי, ובראש ובראשונה על החברות עם עדי, תודה לאל שהיית חבר שלי, נראה לי שאם לא היית, פשוט הייתי מתחרפן לגמרי, לפעמים הייתי סופר שעות כבר מיום שלישי שתחזור מהפנימייה המסריחה הזאת שלך ביום חמישי כדי שנוכל לנסוע לראש פינה להביא סרט וידאו וחפיסת נובלס ורק לא להיות בודד לגמרי, תודה לאל, תודה לך.

אמן שחלק מהרגשות ורגשי התודה האלה הצלחתי להעביר אליך, אמן שבאיזשהו מקום הרגשת משהו דומה.

אמן שתזכה למנוחת עולמים מלאה, ושאם נשמתך תחליט לצאת לסיבוב נוסף, היא לא תיקח אתה דבר, מלבד האהבה הגדולה שהרבה אנשים מרגישים אליך ואני בינם.

דותן קוניגיס

זיכרונות מעדי

עדי נולד שלושה ימים אחרי, היינו יחד בבית התינוקות, בפעוטון פרפר, גן שקד וכיתת סיני – מספר 7 צהוב. חגגנו את רוב ימי ההולדת ביחד, היינו שכנים בפרויקט הישן ובילינו אין ספור שעות משחק בילדותינו. גם כשהתבגרנו לא חסרו לנו חוויות ושעות בילוי. הימים הרבים והלילות הלבנים בחדר של עדי ודודתן. במיוחד זכור לי נרתיק הגיטרה, שהיה תלוי מהתקרה והיווה דרך יצירתית להחבאת האלכוהול מחיפושיה התכופים של קורין המטפלת.

פסטיבל "סולם יעקב" האחד והיחיד בחורשת טל, העבודה בקאטארפט וכמובן סיבוב עדי המפורסם במפגש שבין דרך הטנקים לדרך שמגיעה מהמשאבות, שבו עדי התהפך עם הטרקטור והעגלה. הנסיעה המפורסמת שלנו עם דודתן לבקר את שמרת ביפתח, שבסופה חזרנו מאוחר בלילה בטרמפ עם מוטי, איש מגב, ונקלענו למרדף קטן אחרי משאית לא חוקית, ואת הניצוץ בעיניים של עדי, כשמוטי ביקש ממנו להפעיל את הצ'קלקה. הסיפור הכואב פיסית, כשפצע עצמו בכוונה ברגל עם העגלה של הנוי, כדי לקבל גימלים, כשדבי באה לבקר מאנגליה. איך "קימבן" את צחי בצבא, ובזכותו היה לנהג בוס וחווה שרות מהנה.

הרבה שנים שנינו חיינו בחו"ל, אך תמיד שמרנו על קשר ואף פעם לא שכחנו יום הולדת... זכור לי הביקור אצלו ב- L.A., איזה כיף עשינו, עדי היה מארח למופת, וכמובן המפגשים בקיבוץ. כל כך שמחה שנפגשנו לפני שלושה חודשים, שזכיתי להכיר את יאיר ואת עדי בתור אבא - אבא מדהים ומסור ובעיקר אבא גאה!

אתגעגע מאוד לשיחות הארוכות שלנו בטלפון / בסקייפ / FACE TIME. איך תמיד היה מוצא דרך להנדס את הטלפון כדי שיוכל לדבר וגם לעבוד או לנהוג באותו זמן.

עדי יחסר לי מאוד בעיקר ביום הולדת.

באהבה גלי פרקלין

עדי -

אני כואב והמום על מותך הפתאומי.

אני זוכר כל כך הרבה דברים בילדותינו. אני ואתה היינו משחקים במשחקים דמיוניים מסדרת טלוויזיה, שאינני זוכר אותה בדיוק. היינו הולכים בקיבוץ, אתה היית שו נָגֶר ואני הייתי קו נָגֶר, כך היינו מכנים אחד את השני. היינו יוצאים לטייל יחד לכינרת, לירדן, לפרדס, לצוד חזירים עם רובה ה-M16 שלך מהצבא.

עבדנו יחד בנוי בקיבוץ, היינו עושים המון שטויות וכל ילדותינו היינו יחד המון. בשנים האחרונות הקשר היה קצת רופף. כל אחד פנה לדרכו ומידי פעם היינו מתקשרים אחד לשני.

כמו בפעם האחרונה שאיחלת לי מזל טוב ב- 26 למאי בפייסבוק, ואני איחלתי לך בחזרה ב- 30 למאי, וזו בעצם הפעם האחרונה ששמעתי ממך. עצוב וכואב שכך נפרדו דרכינו. תמיד תהיה במחשבותיי.

הרבה אהבה, תנוח בשלום –

אייל כץ (בן כיתת סיני שחי בשיקגו)

הקטע הבא הוא קטע הומוריסטי והוא קצת שונה ממה ששומעים בדרך כלל
בנסיבות כאלו – מצד שני עדי לא היה מסכים לפחות מזה.

היחסים של עדי עם כפר הנשיא היו מורכבים וידעו הרבה עליות ומורדות
(וסיבובים – הרבה סיבובים) אחרי שהוא הרגיש שהוא לא ממש מצא את מקומו
-הוא עזב - לפחות עכשיו הוא מקבל פה משבצת – בעצם... משבצת וחצי.

כבר מגיל צעיר עדי נמשך למנעולים (והמנעולים נמשכו אליו), הוא שכלל עוד
ועוד את יכולות הפריצה שלו שהתחילו כבר בפעוטון ונגמרו באקונומיה
בסטייקים של אנג'י...

עוד לפני שהוא טס לארה"ב הוא הבין את הפוטנציאל שטמון בכרטיסיה 10+1
וסגר עסקה עם המוסכים בקיבוץ. מה שהמוסכניקים לא ידעו זה שעדי לוקח 1
אבל מחזיר 2.

תמיד כשעדי היה רואה מישהו זקן הוא היה אומר... don't go dying on me...
והאמת היא שהלוואי והיינו יכולים עכשיו להשתמש בעוד משפט שלו he's
behind me, isn't he? אז רק למקרה שאתה פה: עדי, עדיאל, עדאל, האדי,
הדיל הדיל הדיל הא, תמיד יש את הויכוח:

Who's Schwartz is bigger?

עכשיו אנחנו יודעים: our Schwartz was the greatest

כתבו: נדב עמית, שגיא כץ ועודד כץ

הפינה הויזואלית

דוד אלמן

שבת שלום

Village Voices 28.08.15

Yfar-Hanassi-Israeli Style

Vol 5 - #35

Birthdays:

30.08	Dori Ben-Chanoch	31.08	Einia Nir
	Shachar Eder (granddaughter)		Aviv Golan (great grandson)
	Doron Merom	01.09	Sagiv Steiner
02.09	Yossi Lippa		Reuban Mendzagorski (grandson)
	Shimon Pinkus		Rom Shlomo Eden (Flink-Jackson grandson)
	Andrew Easton		Erez Matatyahu
	Dina Mimrnan (Nemenoff g/daughter)	03.09	Dorit Zahor
	Shaked Mimrnan (Nemenoff g/daughter)		Amir Golan (grandson)
	Elliot Cina (grandson)		Eden Nemenov (Sharek/Nemenoff g/s)
	Itai Ben-Avraham (S.Hatzor g/g/s)	04.09	Tirza Ben-David
05.09	Yair Ben-Zeev		Hadas Schwartzbord
	David Cohen (R.Cohen grandson)		Gal Kotler (Ben-Atar grandson)
	Stav Azran (Scheingezicht g/d)		Noga Cohen-Topol (B.Cohen g/d)

Anniversaries

31.08	Adaya & Lawrence Goldner
02.09	Karen & Michael Ehrenberg
	Emmanuella & Yariv Primost
03.09	Mary & Gidon Neveh
	Margalit (Samberg) & Eden Shachar
	Ayelet (Wagner) & Oshrie Azran
05.09	Raymonde & Reuvan Gutter

NOTICES

Mazal Tov to Levona & Ori Loben (residents) on the birth of a son.